

חיל-הרגלים החדש של צרפת

מאמרו של ג'. מרה, אשר הומצא במיוחד לפרסום ב"מערכות", אינו אלא פתיחה כללית להצגת התמורות הטקטיות-הארגוניות מרחיקות-הלכת החלות באימונו-לקרב של חיל-הרגלים הצרפתי ובתורת-המלחמה שלו. לאחר שהועלה במאמר זה הרקע-המשברי-תי לתיקונים המונהגים עתה בחילה הרגלי של צרפת — ינתנו בחוברת הקרובה פרקי-תיאור מהותיים לתוכנו ומגמותיו של תקנון-הקרב החדש. — המערכת.

השגה "בין-חילית" זו, שהיא תולדת מלחמותיה של המאה עשרים, נתאשרה מחדש על-ידי הלקח שהופק מהמלחמה האחרונה. ובאותו זמן עצמו, התפשטה עתה השגה זו — והגיעה עד אל הדרגים הנזערים ביותר שבסולם-יחידותיו של חיל-הרגלים.

השגה חדשה זו מצאה את בטויה-למעשה עם הופעתם בשדה-הקרב של "קיבוצים" (או צירופים) ארעיים, אשר בהם משתלבים פעולתו ואמצעיו של חיל-הרגלים השתלבות מהודקת בפעולתם ואמצעייהם של חילות אחרים: חיל-התותחנים, חיל-ההנדסה, הטנקים. ניתן לומר כי הארגון הישן, לפי מחלקות, פלוגות, גדודים, רגימנטים (שנמצא נוקשה מדי, ולא די מותאם לתביעותיו של הקרב), "התפוצץ"; ומ"התפוצצות" זו נולדו "קיבוצים טקטיים", קיבוצי-משנה, קבוצות-קרב — המסתעפות מן הכלל לפי הצורך, והן מתהוות "מדי הזמנה לכך".

פירושו של דבר הוא כי, מעתה, חייב הרכבן של "קבוצות-קרב" כאלו (עצמת האדם שבהן, מספרם וטיבם של כלי-הקרב הנלווים) להיות מתושב בכל מקרה חישוב מדויק, בהתאם למשימות אשר מפקידים בידיהן.

אולם אין "קבוצות-הקרב" קיימת בתורת תא אורגני של חיל הרגלים, בעל הרכב-קבוע. אין היא עתה אלא בגדר פלגה-בסיסית, בעלת הרכב-משתנה, המתרכזת סביב מפקד נתון (בדרך כלל — יהיה זה סמל) לתכלית ביצועה של משימה מסוימת שנקבעה לה.

והרי זה הוא, דרך אגב, תפקיד אשר אותו ממלאים בנקל, וכאילו דרך-אינסטינקט, אותם קצינים וסמלים צעירים החוזרים לשירות בארץ-המטרופולין מזירת-הקרב שבהודרסין. כי בשרתם שם נתרגלו הם לכך, כי את היחידות המסורתיות שלהם מפרקים לחלקים לצרכי הקרב, ויחידות-המשנה של הללו מצטרפות, בצירופים חדשים, עם יחידות-המשנה של ארטילריה, של רכב משוריין או בלתי-משוריין, של

למחרת מלחמת-השחרור של שנות 1944-45 לא נמצאה ברשותו של חיל-הרגלים הצרפתי אלא מערכת-תקנונים שבחלקה כבר נתישנה: — זו שמקורה היה בשנים שמלפני 1939, והיא סוגלה, פחות או יותר, למסיבות החדשות סיגול חלקי ובלתי-עלם, על-ידי תזכירי-הדרכה או קבצי-הוראות שונים אשר הופיעו במשך חלקה השני של מלחמת העולם. היה צורך להתחיל מחדש. אולם עדיין לא היה זה בגדר האפשר לפתוח, מניה וביה, במלאכה כוללת כזו, אשר הצריכה שנות תיקון ארוכות. וזאת הסיבה, שבין 1946 ל-1950 הופיעה סדרה שלמה של תזכירים חלקיים; ואמנם אי-אפשר היה בלעדי אלה, אשר באו לסייע בידי סגל חיל-הרגלים במשימת-ההדרכה שלו.

כיום, דומה והגיע הרגע לכך כי תתואמנה כל העבודות החלקיות הללו, שבאו בזו אחר זו, וכי תנתן לחיל-הרגלים הצרפתי אותה תעודת-יסוד אשר הוא מצפה לה.

התקנון הזמני החדש לתמרון חיל-הרגלים, המתפרסם והולך עתה, אינו עוסק אלא ביחידות חיל-הרגלים ה"קטנות": — הגדוד, ולמטה מזה; אך, עם זאת, הוא נשאר תמיד נתון בתוך המסגרת ה"בין-חילית". הוא כולל את שלושת החלקים המסורתיים אשר היוו גם את כל קודמיו:

חלק א' — הדרכה טכנית ומבנה-מכונס;

חלק ב' — הקרב;

חלק ג' — השירות-בשדה.

אין הכוונה לנתח כאן, בזה אחר זה, את הפרטים השונים שבתקנון. הכוונה הנה רק להעלות מתוכו, בקצרה, אחדים מן הרעיונות המכונים שבו.

קבוצות-קרב "לפי הזמנה"

אין חושבים עוד, בשעה הנוכחית, במושגים של חיל-הרגלים טהור; כי חיל-הרגלים אינו יכול עוד שלא להזקק לשיתופם של החילות וסוגי-הנשק האחרים.

ההנדסה; ובמבצעים אמפייביים — אף עם ספינות המשתיכות לציר-המלחמה.

כתוצאה מכך, מיטשטשת והולכת החלוקה המקור בלת בין החילות. ב"קבוץ" ארעי מן הסוג המתואר — מיהו, בעצם, המשחק את תפקידו של הרגלי? ומי — את זה של התותחן? ומי — את זה של החפר? עקב כך, מתקרבים יותר ויותר אל התפיסה של "חיל-הקרקע", יחיד ואחיד.

זוהי הסיבה שבגללה אין זה עוד בגדר המותר כי קציני-רגלים, מן הגבוהים יותר, יהיה בימינו אלה איש-רגלים בלבד. הוא, אשר ייקרא לנצח על הפעלתם של כלי-קרב השייכים לחילות אחרים, חייב להיות, אף הוא עצמו, קצין "בין-חילי".

"ברידותו" של איש-הרגלים — וה"מבנה המרובע"

אי-ההתאמה היחסית שבין מימדי איזורי האופרציות מזה, לבין היקף עצמת-האדם המצויה להפעלה באותם איזורים — מזה, יש בה כדי להביא בהכרח — בהתקפה כבהגנה — לידי התרחבות ניכרת של גורות-הפעולה המוקצות ליחידות. הנוהג של "מרפק-אל-מרפק", שהיה לכלל במלחמת 1914-1918, יש לראותו כיום בתורת השגה שאבד עליה הכלח. השכנים בחזית — מתרחקים אהדדי; הרר חים גדלים והולכים. התוצאה מכך בשביל איש-הרגלים הנה, כי הרגשתו בענין ברידותו-הוא בשדה-המערכה גוברת עוד יותר.

על כן יהיה עכשיו הכרחי להשיב-לתחיה לגבי כוחות-קרקע אותו עקרון ישן של ה"בטחון" אשר יש לקיימו בכל הכיוונים: קדימה, באגפים, כלפי-העורף. והרי זוהי אחת הסיבות הגורמות לאחדות-הדעות בקרב מפקדי חיל-הרגלים, בתביעותיהם להנהגתו של המבנה ה"מרובע" בארגון של יחידות הרגלים: — רגימנט בן ארבעה גדודים, גדוד בן 4 פלוגות-קרב, פלוגות — בנות 4 מחלקות-קרב.

המבנה ה"משולש" (דהיינו, למשל, פלוגה בת 3 מחלקות) — אין כמעט עוררים על כך שיש לדחותו. אין בו כדי לאפשר לא את השמירה על עקרון-הבטחון ולא את קיומו של הרזרב; והוא עושה כמעט לבלתי-אפשרי כל תמרון שהוא. הרי שהוא הופך עתה לדבר שאין עוד ההגיון סובלו.

זאת ועוד: אל מושג המרחב מצטרף כיום גם המושג של מהירות. קצבו של הקרב החדיש מחייב את חיל-הרגלים לתמרון-בממוצע, כשהוא מוסע במכוניות: אמנם, לא תוך-כדי הקרב עצמו, אולם בתנועות של גישה אל שדה-הקרב או של

נסיגה. אכן, אף המפקדים עצמם, לכל דרגי הפיקוד, מוזמנים עתה אף הם ל"מנע את מוחותיהם" — ולהתאמץ לראות אל-מרחוק... כי האויב שוב אינו מתקדם עתה 3-4 ק"מ לשעה, כבימים עברו — אלא, יתכן מאוד, 30-40 ק"מ...

עצמתה המוחצת של האש

ולבסוף, הרי לקח אשר חשיבות-ייסוד לו — לקח הידוע למדי מאז המלחמות של 18-1914 ושל 1939-45, ואשר נתאשר זה עתה אישור נוסף במבצעים שבזירת-קוריאה: — הלקח בדבר העצמה-המוחצת של האש, זו שמן האויר וזו שמן הקרקע. מעתה, כל זמן שהשליטה-באויר לא הובטחה באופן מוחלט, אין עוד ביכולתו של חיל-הרגלים לנוע כשהוא ערוך בשדרות, או לתמרון במבנים צפויים ומהודקים. אין הוא יכול עוד לבקש את החופש-מפגיעה — בשעות היום, ואפילו גם בשעות הלילה — אלא בהתרווחות ובפיזור. החשיכה, הערפל, שעות מזג-האויר הרע, הופכים יותר ויותר לגורמים שהנם היוניים להצלחתה של ההתקפה.

אל הסכנה מן האויר מצטרף גם השיקול הנוסף בענין סתימת הדרכים, אשר החובה לשמור עליהן שתהיינה חפשיות, לתנועת רכב-המכוניות; ושניהם-יחד גוזרים, לגבי גייסות רגליים, גזירה מוחלטת על הנקיטה בכל מבנה של שדרת-מסע; וזאת — אפילו בימות השלום, בתקופת אמוניהם של הגייסות.

אין חיל-הרגלים יכול להתקדם, כשמכוונת כלפיו אש אויבת מן הקרקע, אלא במידה שהוא עצמו מפתח בהתמדה יכולת-אש רבת-עצמה יותר ויותר, אש ההופכת מדויקת יותר ויותר ככל שהיא מתקדמת עם התקדמות חיל-הרגלים, אש הנעשית מרוכזת ותכליתית יותר ויותר. ודאי שעל האוירה ועל הארטילריה לבוא לעזרת חיל-הרגלים ולסייעו. אולם, ברגע המכריע, הרי יכולת-האש העצמית שלו — היא האש אשר עליה יצטרך תמיד לסמוך איש-הרגלים.

בשטח זה, נסתמן עתה שינוי בתפקיד אשר ממלאים כלי-הנשק הקיבוציים-הצותיים: המקלעים-הקלים, המקלעים-הבינוניים או המרגמות. הללו "נסוגו" במידת-מה אחורה בתוך מערכי-ההתקפה המקובלים. הרגלי הלוחם בקו-הקדמי — לרשותו עתה כלי-זינון קלים (אקדחים, תת-מקלעים, רימונים, רימוני-רובה — נוסף על הרובה עצמו) שמספרם וסוגיהם מספיקים כדי לאפשר לו לנהל את הקרב בתקיפות עד אל הרגע של ההסתערות-מקרוב. הסופית.

„הרמן-הרובאי“ (Grenadier-Voltigeur — בצרפתית), של אותו לוחם אשר נלחם לא ממרחק, באמצעות המקלע-הקל שלו — כי אם ב„שורה הראשונה“, בכלי-הזין של האבקות-גוף-אל-גוף. הרמן-הרובאי — הוא המגלם את הלוחם-הנבחר. הוא, ולא אחר, הנו אותו ה„פוחח במשחק“, וראש-המשחקים, אשר האש של כל שאר החילות, כולל אוירית-הסיוע, חייבת לעזור בידין ולשרתו.

חיל-הרגלים איננו עוד, כפי שסברו מזה 30 שנה, בגדר חיל שצרכיו פחותים. והוא איננו כלל וכלל בחינת „חיל ההמון“. שורותיו של חיל-הרגלים — הן המקום שבו צריך לפגוש לא „חומר-אדם“ בלתי מבורר, כי אם את הלוחם בעל התכונות האינדיבידואליות המפותחות ביותר.

על-כן, כלום לא הרמן-הרובאי, איש-השורה — אותו איש אשר צריך להחשב כראש-וראשון של המוחים ו„אנשי-המקצוע“ שבחיל-הרגלים? הלא בין כל הלוחמים לסוגיהם — הוא-הוא היחידי אשר עליו נופלת לעתים קרובות החובה, בדומה לחובת המפקד, לנקוט, הוא עצמו, תחת אש האויב, בהחלטה בעלת משקל חיוני.

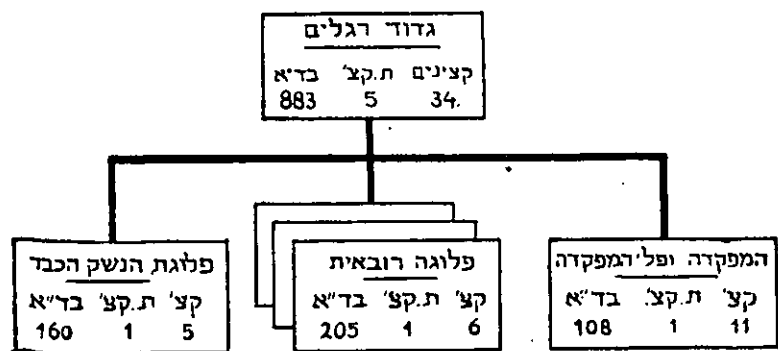
אכן, למען הדביר יריב בעל רוח-קרב מעולה אין זה די לסובב-בתמרון; קיים הצורך להשמידו בקרב. וזוהי הסיבה, שבגללה הופך חיל-הרגלים החדש יותר ויותר לחיל הקרב-מקרוב, המתנהל רגלית, עד אל מאבק „גוף-אל-גוף“ עצמו. האדם הוא המוסיף להיות הגורם החיוני בקרב כמה הננו רחוקים, לאור כל אלה, מהמושגים של המלחמה בנוסח „לחצת הכפתור — והשאר ייעשה מאליה, בידי המכונה“!

ודאי, „מכונת המלחמה“ קיימת. אולם המכונה חייבת להסתגל לתביעותיו של זה אשר היא נועדה לשרתו, מבלי שתתנשא לעולם לשעבדו לעצמה. אף בחיל-הרגלים של היום, „גורם-האדם“ — הוא המוסיף, עדיין, לשמש הגורם החיוני.

האם אפשר היה, איפוא, להעלות-על-הדעת שתקנון-הקרב החדש לא יחזיר, בסולם הערכים, את הראשונות לגורם האנושי — לא יקיים את ההכרה, על אף התגברותה הכבירה של עצמת הציוד החומרי, בראשונותם של ה„כוחות הנפשיים והרוחניים“?

המשימה-הראשה בקרב נופלת עתה בחלקו של

מבנה גרוד-רגלים אמריקאי —



(תרשים ל„המבנה והחימוש של גדוד רגלי-אמריקאי“ (בעמוד 82-83), שהוא נספח למאמר על „אגד-קרב פלוגתי“ אשר בעמוד הבא.